

אורות השבת

גלוון מס' 946

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בארץ-ישראל
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
ר' אברהם טריקי

פרשת השבוע
ויגש

עורך
רב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

חימם במתנה

ויאמר פרעה אל יעקב במאה ימי שני כייך מיעט ורעים היו ימי שני כי ולא השיגו את ימי שני כי אבתי בימי מגוריים בראשית מז'-חט'

במה נוראים הם בזאת דברי המדרש (מובא בטעורת זקנים): אמר לו הקב"ה ליעקב נתתי לך חימם במתנה ואתה אומר עליה "מעט ורעים", חיך שעל כל מילה שאמרת לפראעה, הנני מודיע לך לשנה אחת, עכט"ד. ואכן יעקב אבינו כי מאה ארבעים ושבע שנים - לעומת מאה ושמוני שנה שהיה יצחק אביו וגם אביהם לשון במצרים. "אבי חי" על פי דברי החיד"א שע יעקב נקבע נתחנו משנות חייהם את שבעים שנה של דוד למצה שחררו ליעקב אבינו שלושים ושלוש שנים רק בעבור הדברים שאמור לפראעה. אלא שכבר העירו שם, שככל דברי יעקב לפראעה אין אלא עשרים וחמש מילים, ואיכ"ז מדו"ע החסירו ממנו עוד שמוני שנים! וביארנו, שום על השאלת שאל פראעה את יעקב "ויאמר פראעה אל יעקב כמה ימי שני כייך", הוצרך יעקב לאילולא ראה על פניו את תלאות חייו אשר בודאי גרם לו להירות זקן יותר מכפי גילו. ועל כך נקבע ע"י הקב"ה, הלא היה לך להתחALK בשמחה ובמאור פנים עד אשר כל רואד לא יכירו בתלאות שהיו מנת חלק עלי אדמות, ועל כן עlid לשלים גם על שלאל פראעה! ויש להתבונן נוראות, הלא מסכת חייו של יעקב אבינו היתה רצופה בתלאות קשים ונוראים, כפי שعروכים המה בארכוה במקראות מפורטים. ודאי נזכיר את דידית עשו לחורגו עד שנאלץ לשוב את בית אביו ואמו, ואת עשרים שנות עבודת פרך בבית דודו לבן הארמי כפי שהוא על עצמו "בימים אכלני חורב וקרח בליליה", ומעשה דינה וכל מלחמותיו עם מלכי כנען, ועל כולנה מכירת יוסף אשר לדברי ברותינו במשך עשרים ותשתיים שנה לא יש על גני מצוע וכו". ועם כל זה, נקבע משימים על שלא התחALK בפניהם מאירות ועליזות!

ואמנם אין לנו מושג כלל בעוצם גדולתו של יעקב אבינו ע"ה בחיר האבות, אך תורה היא ולומדה לנו צרכיכם. ונראה לאBAR בס"ד עוקם תוכחה זו, בהקדם לדברי המדרש עזה פ"vos ישועות איש ואבשם ח"א קראא" (תהלים קטו, ז, וזות"ד): לעתיד לבוא בסעודתו של משיח, מכבד הקב"ה את אביהם ישבו בחוסך של ברכה, אך אברם מבקש לפוטרו מכך, מפני שייצא ממשعال וכו". ואח"כ מכבד ליצחך אבינו ע"ה, אך גם הוא משבב שאבינו ראו לך, מפני עשו שיצא ממנה. וגם יעקב אבינו ע"ה סבר שאבינו ראו לך, מפני הצרות הרבות שהיו מנת חלקו וכו". וכן על זו הדרך עד שהגיעו לדוד המלך ע"ה, מיד נענה ואמר: לי הנה ול依iah לבך, נטל את הocus ובירך "kos ישועות איש", עכט"ד. ויש להתבונן נוראות, וכי מסכת חייו של דוד המלך ע"ה לא ידעת תלאות! והרי כל התלאות המתוירות בדברי האבות הק", היו מנת חלקו. וזאת ועוד, הרי הוא עצמו העיד "משברך וליך עלי עברו", אמרו שככל משבר הזמן ומזכורות העתים וגלי הצרות הגועשים עברו עליו. ואיכ"ז היאך>DOKA הוא נטל את הזכות בברך את ה' בקהל שירה וזמרה.

ברך לכשנתקבון ראה, שאושר האדים איננו מטעער לפי גודל תלאותיו, אלא בדרך שהוא מקבע. ומצאו בזאת ג' בחינות: האחת, היא דרך המתלוננים המרבים בכמה את מר גורלים. השנייה, היא דרך הצדיקים אשר מצדיקים עליהם את הדין ואני מהרהורים אחר מידותינו של הקב"ה, מתוך הכרה ברווח הכל מאן דעביד רחמן לא לטוב עביד. כדוגמת אברם אשר קיבל את ציווי העמידה בנחת עד אשר לא הופיע הדבר אפילו את שנתיו, שכן הכתוב מעיד עליו "וישכם אברם בבורך" – סימן שהשכים משנתו. וכן מצינו אצל יונה

יעקב, יוסף ודוד המלך

מבאר ה"בנ לאשרי" יוסף שלח עם האחים שיאמרו לאביו יעקב ג' דברים "אני יוסף העד אבי חי", שבזה תנוח דעתנו שיהיה בטוח שבנו יוסף נשאר בצדקו. "אני יוסף" פרעה נתן לי שם "צפנת פענח" אבל אני נשארתי בשם יוסף שנאמר "ויצא יוסף על כל ארץ מצרים". "העוז" הם שתי תיבות "ה" - "עוז" שהקב"ה הוסיף ליום האות ה" משם הויה הקדוש שנאמר "על פי דברי החיד"א שע יעקב נקבע נתחנו משנות חייהם את שבעים שנה של דוד למצה שחררו ליעקב אבינו שלושים ושלוש שנים רק בעבור הדברים שאמור המלך ע"ה. ושלח יוסף לאביו יעקב באם לא היתי עומד בצדקה לי אלו היו כשרים שנותי להינתן לדוד, וזהו שנאמר "וידברו אליו את כל דברי יוסף", ותהי רווח יעקב אביהם".

בדבריהם עוזר הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וכ"ק "שבטי ישראל" שכונה יא" באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים	עלות השחר
מדאין לאר-שבע	וון טלית וטפליין
וירחה - הגן החמה	סוי"ק לש להטania והגנ"א
סוי"ק לש להטania והגנ"א	סוי"ר ברכות ק"ש
חצות ים ווללה	מנוח דלהלה
פל המנחה	פל המנחה
שקעה	שquaה
צאת הכוכבים	צאת הכוכבים

זמני הדלקת הנרות

- פרשת השבוע:
ויגש
הפטרה:
ויהי דבר
כניסת השבת:
16:21
יציאת השבת:
17:12
רבנן תם:
17:44

ברכת הלבנה
החל מזמנאי שבת פרשת ויגש.
סוף ומנה מזמנאי שבת פרשת ויהי כל הלילה.

אורות הפרשה

עשר שנים מחי' יוסף

"וַיָּהֵן לֹא יְדֻעַ כִּי שׁוּמֵעַ יוֹסֵף כִּי המליך בינוֹתֶם" (מג, כ), בשבת פרשת ויגש הסבנה חבורת תלמידי חכמים בביתו של רבה של פיוודה רב יוסף שטיננהרט ז"ע. אחד המஸובים הזיכיר את הנאמר במדרשי שמות שיווסף שמע עשר פעמים את אחיו ואמרם לו על יעקב "עבדך אבינו" או "עבדך אבי", והוא שמע זאת ושתק נתקצרו חיו בעשר שנים. שאל האיש הלוא בתורה לא מצאנו את הביטויים האלה אלא רק חמיש פעמים בלבד ולא עשר, בעוד הרבה חוכם בדעתו מה להסביר, עונתה הרבנית ואמרה "הלוא אמר יהושע יוסוף כי המליך בינוֹתֶם". נמצאו למדדים כי יהושע יוסוף את הביטויים האלה עשר פעמים, מפני האחים המשפעים ועד חמיש פעמים מפי המתרגם, שתוגם את דברי האחים באזני יוסף....

יוסף על צוארי בניין

"וַיַּפְלֵל עַל צְוָאָרִי בְּנִימִין אֲחִיו וַיְבַקֵּשׁ וּבְנִימִין בְּכָה עַל צְוָאָרִי" (נה, יד), אחד מבאי ביתו של רב יחזקאל מקוזמיר ז"ע. סיפור לו על צרה שפקדה יהודי מסוימים, ותוך כדי דברו אמר המספר ודאי אף בחינות "אודיך ח' כי אנפת بي", וכמ"ש "ח'ייב אדם לברכ' על הרעה כשם שמברך על הטובה". ודרoga זו מצאנו במקראות מפורשים לגבי דוד המלך ע"ה, אשר חרף כל תלואתו, העיד על עצמו "למפני יזمرך כבוד ולא ידום" (תהלים, יג), ורוצה לומר: רבש"ע משברי הזמן ומזכורות התייחסים אשר פקדו אותו מועדיו ועד היום, לא זו בלבד שלא הפילו את רוחו ולא עשו בו שום רושם, אלא גם גומנו לי להחומרות הנפש עד כדי שריה זומרה, וז"ש למפני יזמרך" כבוד ולא רק ידום. והיסוד לדרוגה זו, שתחדש ע"י דוד המלך בכבוזו ובצומו, כמו"ש "גַם כִּי אֶלְכָא צלמות לא אֶירָא רַע כִּי אֶתְחָא עַמְּדֵי" (תהלים, יג, ד), והבן.

ומעתה שוב לא פלא, הילך נתרצה דוד המלך ע"ה לקלבל על עצמו את "ברכת הכו"ס" מבלי שהנתנו על ריבוי צרותיו, שכן לפי דרגתו והכרתו מעולם לא פקדה אותו כל צרה וצוקה אלא רק ברכות וישועות היו מנת חלקו, בחינתית "הבותח בה" חסド סובבונו", היינו שהברותה בה רואה בצדינו את חסדי השיעיות!

ואשימה עני עלי

"ותאמר אל עבדיך הוריודהו אליו ואשימה עני עלי" (מד, כא), פעם אחת רב פינחס רווייז ז"ע. היה מגדולי חסידיו ומקשריו של בעל התניא ז"ע. היה חולה ונמנע ממנו לנסוע לרבו, והנה באמצעות החג בישבו בביתו פתע קם ממוקומו הודיעען כלו כשהוא קורא בקול גדול ובגעגועים עזים "או, רבבי". כשהוא אומר למסובים אני בטוח שברגע זה הרבי בעל התניא מזכיר אותו ביהיל קודשו לרפואה שלימה. לאחר החג כשחזרו כמה מתושבי העיר ששחו באותו חג אצל בעל התניא, סיפרו כי אכן כך היה והרבי לפתע באמצעות החג הוציאו שעה שרבי פינחס התමלא בגעגועים לרבו. לאחר מכן נשמע על זה חבריו באו לבקרו בביתו ואמרו לו "מה זאת וכי נשעת צדיק גדולavel מדורות רוח הקודש". אמר להם "אין כאן שום מדגרה שלוי. פשות אני מסרתי את עצמי לרבי את כל יכול משם, את פשוי ורוחני ונשمتתי. מミילא הרבי הרגיש בזה ועשה בי ברצונו הקדוש"....

נפשו קשורה בנפשו

"וַיָּעַתָּה כָּבָא אֶל עַבְדֵךְ אֲבִי וְהַנְּעֵר אַיִן נִתְּנוּ וְנִפְשַׁו קְשֻׁרָה בְּנִפְשָׁו" (מד, ל), חסידיו של רב מנחם נחום מצ'רנוביל ז"ע, מעירה סמוכה, באו לעשות במחיצתו את השבת. במושצאי השבת נפרד ממנה ושבו לעירתם. יש רב מנחם נחום ועלתה מחשבה במוחו, מה אני שווה בלא תלמידי כשהם אינם עימי, שהרי כל מה שיש לי אינו אלא מהציבור שנוטן לי כוח לעבד את ה'. במקביל באותה שעה גם אצל תלמידיו חברות החסידים ששבו לעירה עברה אותה מחשבה במוחם, מה אני מה חיינו כל גודלתי בעבודת ה' באה לי בכוכוב תלמידי, מה אמן שווים בלעדי הלוא אין לנו כלום בהיותנו ורקים מהרבי. מיד החליטו לשוב ולהזור לצ'רנוביל בשביב להיות עוד קצת עם הרבי ולסייע עימיו את סעדיה רבי עיטט סעדית מלוחה מלכה. הנה כשהוא אליו שמח מאד רב מנחם נחום ואמר "על כך נאמר 'וְנִפְשַׁו קְשֻׁרָה בְּנִפְשָׁו' יעקב ובנימין ידעו שאין לאחד כוח ביל השני, ורק בכו התחששות בינהם יוכל לעובdot את ה' קרוא".

לקאים בנו חכמי ישראל

הציבור מתחבק להעתיר בתפילה עבود
הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולין עמו ישראל
והן אל כביך לא ימאס את תפילותינו.

אורות הקשרות

הנביא, שכאשר הספינה חישבה להישבר וכל הסובבים זעקו על הסכינה הנוראה המורחת עלייהם, אך הוא עצמו ערבה עלייו שנטו עד אשר הוצרך קברניט הספינה להעירו "בן אדם מה לך רודם" (ויהי א), ומזה נורא היהת דממתו של אהרון הכהן ע"ה, אשר ביוום חנוכת המשכן – יום בו גם הוכתר לראשונה לכון גדול, נקטפו שני בניו בmittah שיווסף שמע עשר פעמים את אחיו ואמרם כל בית ישראל ייכבו את השရיפה אשר שרף ה' " ויקרא, י). אך ראה זה פלא, היחיד שלא בכח היה דока אהרון אביהם – "וַיַּדְוֵם אהרון" (ויקרא, י). וכבר העיר מランגרם שץ ציל, מודיע לא כתוב "וַיַּשְׂתַּק" בmittah שארון! ומכאן למד יסוד נפלא, שאינה זומה שתיקה לדממה. שכן המקובל עליו את הדין בשתייה, אפשר שהចער והייגון ורשות היסורים ניכרים על פניו הנפולות. ולזה דקדק הכתוב בלשון "וַיַּדְוֵם", לרמז שארון לא זו בלבד שתק באוטו היום הכתוב שהאסון הנורא לא עשה בו שום הדברי, ואם העיד עליו הכתוב שהאסון הנורא לא עשה בו שום דברי.

אללא שעדיין יש דוגמה בגבולה מזו והיא לא די בשתייה ודממה, אלא צריך להודות ולהלול את השיעית גם על מה שנראה כחרון אף בחינות "אודיך ח' כי אנפת בי", וכמ"ש "ח'ייב אדם לברכ' על הרעה כשם שמברך על הטובה". ודרoga זו מצאנו במקראות מפורשים לגבי דוד המלך ע"ה, אשר חרף כל תלואתו, שעטיד להיות בחלקו של יוסף, וויסוף בכה על בית המקדש שייבנה בחלקו של בנימין. וכברורה למה לא בכה על אחד ואחד מהם על המקדש שבחלקו, "אללא", הסביר הצדיק, "כאשר פוקדת צרה את האדם עצמו חיו עליו לקבל את היסורים באחבה ולהצדיק דין שמים על עצמו, אבל כאשר הוא שומע שמתרגשת ח"ו צרה על הוצאות הוא צריך להצער ולכבותו".

ומעתה שוב לא פלא, הילך נתרצה דוד המלך ע"ה לקלבל על עצמו יזמרך כבוד ולא ידום" (תהלים, יג), ורוצה לומר: רבש"ע משברי הזמן ומזכורות התייחסים אשר פקדו אותו מועדיו ועד היום, לא זו בלבד שלא הפילו את רוחו ולא עשו בו שום רושם, אלא גם גומנו לי להחומרות הנפש עד כדי שריה זומרה, וז"ש למפני יזמרך" כבוד ולא רק ידום. והיסוד לדרוגה זו, שתחדש ע"י דוד המלך בכבוזו ובצומו, כמו"ש "גַם כִּי אֶלְכָא צלמות לא אֶירָא רַע כִּי אֶתְחָא עַמְּדֵי" (תהלים, יג, ד), והבן.

מכה אמר ר' גאנזון לאבון

הרבה יהודה דרעוי

הרבה הראשי וראב"ד בא"ר-שבע

הרבענות והמוסצת הדתית בא"ר שבע

שאלת רבים

עקב תלונות שקיבלו אודוות

עובדות שתילה במתחם ה"big"

הננו להודיע כי כל המתחם הינו בבעלות פרטית ואיינו בכלל בשטחים הציבוריים של העירייה, כך שלצערנו אין בידינו לעצור את העבודות במקום.

אנו חוזרים ומבקשים מהציבור לדוחו לנו על כל עבודה אסורה בשנת השמיטה המתבצעת בכל המרחבים הציבוריים, ובSID' נטפל בכל הפרה לאלטר בנחישות כמוסכם עם עיריית בא"ר שבע.

מכה אמר ר' גאנזון לאבון

לשכת רב העיר

בדבר תלונות ודיווחים

נא להתקשר למפקח השמיטה

הרבה יהודה צומע 050-8742490

אורות ההלכה

השובות הלכתיות משלחנו של מורהנו המרא דארתא הגאון הגדול רבינו יהודה דרבי שליט"א הלוכות תענית ציבור

דבר רבני השכונות

הרהור אברהם טרייקי שליט"א
רב שכונה ד' ורב "חברה קדישא" באדר שבע

יסור יסורי יה ולמוות לא נתני

"ויאמר יעקב אל פרעה וגוי' מעט ורעים היו ימי שני חייו וגוי'" (**מצטט**, ט): מובא במדרש בשעה שאמר יעקב "מעט ורעים היו ימי שני חייו וגוי'" (**אל הקב"ה**): אני מלטיחס מעשי ולבנ' וחזרתי לך דינה וגם יוסף אתה מתרעם על חיךם מעט ורעים? חיך שמנין תיבות שיש מ"וויאמר פרעה" עד "מגוריהם" כך חסרו משנותיך שלא תחיה בחיי יצחק אביך והם ליג' תיבות ובמנין זה נחרשו מחייו, שהרי יצחק חי 180 שנים ויעקב חי רק 147 שנים. **לכואר קשה איך זה שיעקב מתרעם ומתאונן לפני גוי זה?** מבאר זאת הרמב"ן יעקב נזרקה בו שיבת והיה נראה יזקן מאד פרעה תמה על זקנותו כי רוב אנשי זמנו אינם מארכים ימים כל כך שכבר קצרו שנותם וכן שאל לו "כמה ימי שני חייך" כי לא ראיינו זקן ממו' בכל מלכותי, אז ענה יעקב אני בגיל 130 שנים ואבותי היו יותר ממני אבל נזרקה בי שיבת ונראה זקן מאד בגל שרוב השנים היו רעים. **על פי דברי הרמב"ן מובנת תשובה יעקב לשאלת פרעה,** שהרי יעקב שעליו נאמר "איש תם יושב אוהלים", **שהיה כל כלו באוהלה של תורהDOI וואי שלא יתרעם ולו במעט על הנגגוויות של הקב"ה,** והראיה לכך שאף בימי הרעב שבאו עלי, הצדיק את הדין ותלה בעוננותו. **מובא בספר אמרוי פ"** למרות שלא נתקו, נעש בעונש כה חמוץ של קיצור שנותיו **כיוון שהקב"ה** מזדקק **עם הצדיקים בחות השערת** – על כן האדם לא תלה את הדין בAKERיות או בהקב"ה חייו, אלא אך ורק בעצמו, ויבדק אם זוכה בנימן, אשה, פרנסת, בריאות וכיו' ויש עליו זכה להם. **אם יקח לדוגמא** אדם שכואבת לו שנ או אכבע, בדר' כ' כבר מתאונן הוא על האכבים, אך חבל שאינו מתייחס לשאר האבירים האחרים שעיניהם כوابים. **כאשר יתבונן האדם** והוא שוכן בטל הטבות שעושה עמו הקב"ה יראה שחלק מן הדברים ש"נראה לו" שבhem לא זוכה – הם אכן וכopsis לעומת מה שקיבל. **לפיכך על האדם להרגיש בחסד שהש"ת עושה עימו ושמחתו צריכה להיות איו סופית.** מ"מ אפיו לא ירגע כל הבאים עליו ואפיקו יסורים גדולים, בגין וכopsis יחשבו לעומת הרוגשת האושר של ערך החיים. **משל לאדם שזכה בזוכה גדולה ועצומה ולפתע נשברת כוס האם** יתרעם על זה ? האדם צריך להאריך בפרופורציה הנכונה את ערך החיים לעומת כאב רגעי ואף קבוע. **מובא גם'** ברכות (ס, ע'א) כשהנכנס הלא לעיר שמען קול צוחחה. אמר: "モבטה אני שאי זה בתוך ביתינו" והשאלה איך היה בטוח הלא שאי זה מתוך ביתו **לפי שחינך את בני ביתו** שוגם בעת צרה חילתה קיבלו את הדין באהבה. לפיכך ידע שבני ביתו לא יצוחו גם בעת צרה ומזוכה ויקבלו הכל באהבה ויצדיקו עליהם את הדין. **בספר פניני מאיר** מובא מעשה המספר על קורות חייו של ר' מאיר פיסיסט מראה"ב. בಗיל ארבע חלה ר' מאיר בשיתוק מוחלט בשתי רגליו ומאז לא יכול היה ללכת כלל. כל ימי היה מרותק לעגלת נכים ובונסף לשיתוק, סבל מבעיות בריאותיות נספות והיה גלמוד לא הורים או משפחה. במשך שורות שנים הביעו הרופאים קבוע שבחינה רפואיין רפואית אין שום אפשרות שיבור או גיל האربعים ונפטר ממחלה שאינה קשורה במישרין למצבו הכללי. **אדם במחלה שלו היה נפל לאומללות ומרירות, דיבאוו** ויASH מלחים, אך ר' מאיר היה בדיקת החיפוף. מלא שמחת חיים, מאשר, סבלו ושם בנסיבות הזולות, פניו קרנו תמיד מאושר ותמיד היה מעודז ושבע רצון. והשאלה כיצד הגיע לידי מצב נשגב כזה? **אלא הוא הבין את הפסוק** בתהילים (פ"ג, יא) "כי טוב וטוב בחרץך מאלך וגוי", **שפירושו** איך יתרעם אדם על כל הבעיות הבאים אליו, אחר חсад שאני עשה עמו שנטתי לחיים. דהיינו, כיון שהאדם מקבל חסד כזה גדול של חיים אין הוא יכול להתרעם על כל מה שיבוא עליו ואפיקו יהיו אלו היסורים הגודלים ביותר. **יזקנו השיעית** לראות ולהבין כל דבר ודבר בעין טובה וחיבוקת ואז כל הלא טוב יחפץ לטוב.

בגבורת אמר ר' אברהם טרייקי

המאמר נכתב לע"נ מ"ח
חנה זרד בת אסתר ז"ל
לב"ע י"א טבת - ת.ג.צ.ב.

אורות ההלכה

השובות הלכתיות משלחנו של מורהנו המרא דארתא הגאון הגדול רבינו יהודה דרבי שליט"א הלוכות תענית ציבור

ש - האם מותר להסתפר או להתגלה בתענית עשרה בטבת?
ת - אמנם מעיקר הדין אין אישור בתספורת ונילוח בטענה בטבת, מכל מקום ראוי להחמיר שלא להסתפר ולהתגלה בו.

ש - אימתי מתחל צום עשרה בטבת וטומו?
ת - צום עשרה באב ויום הכלפורים אשר נאסר ללו ינומו. ומכל מקום, בשעה שעלה לישון נאסר באכילה ושתיה ואפיקו אם התעוור קודם עלות השחר, אלא אם כן התנה בפרש קודם ישן שיש דעתו לאכול ולשתות לפני עלות השחר.

ש - האם קטעים חיבבים בתענית הללו?
ת - קטן פחות משלוש עשרה ווים אחד, וקצת פחות משלשים עשרה שנה ווים אחד, פטורinos מכל התעניות הללו בלבד מצום כיפור אשר יבהיר אליה במוועדו. אך משגינו לגיל זה, חיבבים הם להעתנות עם הציבור אפילו שלא הביאו עדין שתי שערות. ומכל מקום, אין להאכיל את הקטעים אלא כדי צרכם ולא שאר מדעתות ומופתים, כדי שתיאלכו עם הציבור. בימה דברים אמרוים, כשהם מבינים ב מהות היום ויש להם דעת להתאבל, אבל כל שהם קטעים שאינם מבינים כלום ב מהות היום, מותר להאכלים בכל דבר כדרכם בכל ימות השנה.

ש - האם ז肯 שתש מוחה, וחיים בתענית זו?
ת - חולה אפיקו שאין בו סכנה, פטור מתענית זו. וכן יש לפטור ז肯 אשר תשל כוחו וקשה עליו התענית. וכך מכך, מי שצדיק לאכול או לשות עפ"י ציוו הרופאים אינו רשאי להחמיר על עצמו. אבל מי שחש בראשו או בשאר אבריו מחמת הצום אינו רשאי להפסיק את הצום אלא עפ"י הרווחת חכם והכל לפי ראות עיני המורה.

ש - האם נשים מעוברות, يولדות ומינקות חיבבות בתענית זו?
ת - מעברת אשר מלאו שלושה חודשים להריון, פטורה מתענית זו. וכן טרם מלאו לה שלושה חודשים אף מלאו אובעים יום להריון, אם מרגינה חולשה מוחקת יש לפוטרה מהתענית, אבל קודם שלמדו אובעים יום להריון דינה בכל הנשים, ועל כל פנים אם היא מצערת ביותר ומרגינה חולשה נדולה נראה שילש להקל בה עפ"י הרווחת חכם. וכן يولדות ומינקות שהן בתוך שעירים וארבעה חודשים (שנתיים) מיום ללידן, ע"פ שכבר הפסיקה להנין (או שלא הnickה כלל), פטורות מתענית זו.

ש - אם אין עריה מתענית בבית הכנסת, האם מוציאים ס"ת בשחרית ומהנה לкриיאת "ויחל משה", והאם החזן אומר "עננו" בזורת הש"ע בברכת,
והאם הכהנים וושאים כפיהם במנחה?

ת - יש אמרוים שאין מוציאים ס"ת בשחרית ומינהה לкриיאת "ויחל משה" אם אין שם עשרה מתענים. ואם חל בשני וחמשי מוציאים ס"ת בשחרית וקוראים בו בפרשת השבע. ויש אמרוים שאין צריך עריה אלא די בשבעה מתענים בלבד, ויש מקילין אפיקו בשישה מתענים, וכן המנהה להקל. ועל כל פנים, אין העלות לתורה אלא מי שישורי בתענית וכן ראוי להחמיר לגבי הקורא בתורה במקום האפשר. ואפיקו היה העולה בכך ייחיד לא עללה לתורה אלא יצא החוצה לפני קה"ת, כדי שיעלה ישראל במקומו. וכל שכן שאין החזן אומר "עננו" בברכה בפני עצמה בזורת הש"ע, אלא אם כן הוא שמספקות שישה מתענים. וכן אין הכהנים נושאים כפיים במנחה, בפחות משישה מתענים. והchein עצמו לא ישפוי במנחה אם אין מותעה, אפיקו במקומות שיש עריה מתענים.

ש - האם מותר לשוטר הפה או לצחצח שיניים בתענית זו?
ת - ראוי להחמיר שלא לשוטר הפה או לצחצח שיניים בתענית, פן יבעל מן המים. ואם הוא רגיל בך ויש לו צער גדול יש להקל בזאת ובבלבד שלא ימלא פיו מים ושם יודר מאד שלא יבלע אפיקו מעט מן המים (ובתשעה באב ויום הכלפורים שנמול בנו או ביום שלושים לפדיון בנו. ואולם בזום שנדחה, יש להקל בכל אלו).

ש - האם בעלי שמחה בגון חתן בשבת ימי חופטו או אבى הבן ביום המילה חיבבים בתענית זו?

ת - הכל חיבבים בתענית זו כולל חתן תוכ' שבת ימי חופטו או אבى הבן ביום שמנול בנו או ביום שלושים לפדיון בנו. ואולם בזום שנדחה, יש להקל בכל אלו.

ש - מי שאלב בשוגג או במידתazon צדי התענית, האם חייב להשלים את התענית?

ת - גם מי שאלב או שטה תוכ' כדי התענית בתשוגג או במידת, אפיקו יותר משיעור צוית מזון ורבעית משקה, חייב להפסיק מיד ולהשלים את התענית עם הציבו. שכן וכי מפני שאלב שום, ימשיך לאכול שום?

שלוש מתנות

מתנהה בלתי-שגרתית העניקה הצדיק רבי שמחה שלמה מניקלשבורג לתלמידו האוהב, בטרם נסע להקם את ביתו ויצא לדרך הנגדולה בחיים. זו לא הייתה מתנת פרידה בלבד, אלא כמו הוראת דרך על שליחותו המיחודה.

שבע שנים למד רבי משה ליב מסוכב אצל רבי שמולקה מהניקלשבורג. בבא זמנו לשאת אישת הורה לו רבו לחזור לעיר. קשחה עלי הפרידה, ורבו ציד אותו ממתנות, כמו מורתו ממונו. כך לפחות הבין ואת התלמיד באותה שעה.

ואלה המתנות שמסר לו: כיכר לאמ' בצער רב. אמר רב משה מקברין זע"א ראה יהוד שפה שרוי בצער, והלאה הגיע עמו קשות: "אדור אתה לכל הכסף והזהב שברשותך, אולם על חי' בני אדם אין לך. רק אדון העולם הוא החותך חיים לכל חי. באירוע רשות אתה גוזר את דין של בני אדם למוות אכזרי!?"

רבי משה ליב התייחס למונוגון האלה בכל הדת הבהיר וחיבת הקודש. הלחים דמה בעניין ללחם הפנים שהוא - למתבע של אש, שהראה הקב"ה למשה, והחילוק היה סימן בעברו להשתראת השכינה, כי הלו המכנת אורחים גדולות מהקבלת פניה השכינה.

לרגע לא חשב לטוען מכיר הלהם, וכמרך לא חשב להשתמש במונוגון הזה לצרכיו. אף לא ראה את עצמו ראוי להעתוף בחולוק, עד אשר תעללה בעשיין. את שלוש המתנות האלה שמר עם התפילין וספריו הקודש שלו, ורק יצא לדרכו.

בחייו בדרך שמע פתאות קולות גביה וכאב. חיש מחר פנה אל מקוור הקולות, ומוצא חורבה שקעה באדמה ורק פתח האורובה פתח מעלה.

התברר כי במקומות שרי יהודים מסכנים, שעדי לא מביך היה מוסכמי חציו של הפרץ המקומי. הוא הושלך לשם בידי הpriץ בטענה כי הוא חיב לפריץ שלושמאות דינרים. המקומ סגור בדלת בדרכו, שעיליה מנעל ברית.

מבعد לאורובה שוחח רבי משה ליב עם היהודי, ויגלה כי כבר שלושה ימים לא בא אכל פוי. רק כד מום גמיסר לו בכניסתו לשם, כדי לעונת את נשזו יותר בסתרם ימות.

באתו רגע נזכר רבי משה ליב בכיר הלחם שבאמותחו. הגיע לא היסס. וכי יש טרור השובה מוחאלת נש' משישראל? הוא חותם את חיכirc להתחיכות, כדי שייכללו לעבור בעד הארוכה הצעה, ועדי מהרה המשינו להלו לדי היהודי הרעב וסעדו את לבו.

שם פנה רבי משה ליב היישר אל הפרץ. הוא ציע כי עיימת עמו תסנו בחוכו סכנה גדולה, וכי הוא עליל להזכיר לבור אפל, ממש כאויהם היהודי. ובכליית לא רנעה רבי משה ליב ביזען כי פדרון שביבים לפניו, ועל זה הוא מוכן למסור את نفسه.

בבאו לפני הpriץ החזיא את דין הוחזק מרכז הקדוש, ונפה אל הpriץ בדרכו התהוננים: "אדרוני"

אורות עונג שבת

תשובה בשמחה

"וועטה אל תעכוב" (מה, ח), אמר המדרש ובה "אין וועטה אלל תשובה". מבאר ה"משמרת איתמר" אמר יוסף הצדיק לאחורי "וועטה" אם אתה פונים לעשות תשובה ומתרחטים על שמכורתם אותי, הנה הדרך לחזור בתשובה היא בדוקא שא"ל תעכוב, כי לשובה אמיתית אין מגיעים על ידי עצבות אלא אך ורק על ידי שמחה ואהבה.

הרחמים והחסדים על ידי שמחה

"וועטה אל תעכוב" (מה, ח), אמר האדמו"ר רבי צבי הירש מנידברג כאשר מתעוררים למעלה דינין על האדם, הוא נעשה עצוב, ואם הוא שמח, סימן שהטעורו עלי מועלה חסדים. וזה שנאמר "ויאני באחן ביחסך בטוחני גיל ליבי" (תהלים יג, ח, מכיוון שמצוין אני גילה ודיצה ושמחהobil, מבין אני

שחсад ה' זריך עלי והני מתוחק עוד יותר באמונה וביתחון בהקב"ה.

צער השכינה

"וועטה אל תעכוב" (מה, ח), רבי משה מקברין זע"א ראה יהוד שפה שרוי בצער רב. אמר רב משה מקברין זע"א ראה יהוד שפה שרוי בצער, והוא כל הכסף והזהב שברשותך, זמנו שפה שרוי בצער, והלאה הגיע עמו קשות: "אדור אתה לכל הכסף והזהב שברשותך, אולם על חי' בני אדם אין לך. רק אדון העולם הוא החותך חיים לכל מה לשון אמורת קלי מראשי קלני מזרעוי". אם כן, איך יכול אדם להכניס את השכינה בצער בשל עניינו הפוטיטים.

מצודה פרוסה

"וועטה אל תעכוב" (מה, ח), אמר האדמו"ר הרי"ץ הנפש הבהמית היא הדברים עוררו את חמונו וקעפו של הדרבים להרע. כל מטרתהiloc את האדם במצוותה ולהעבירו על דעתו, כדי שלא יוין דעתו וליבו להעתיק בתורה ובבבואה. זאת היא עשו בשתי דרכים, ושתיין כאחת רעות שמחה במקצת חסיגגה (טו, ב) "בזקון שאים מצער, שכינה בעבודת ה' כי יש בה חיים, לעומת העובטים אינה מביאה לידי עבודה אמתניתם. לא היה ספק מה יעשה הצלבים לרבי משה ליב הצטט. וקיים ראלוקה, ולא עוד אלא שהיא עשו את האדם אסקופה נדרשת לכל מני רוח ושלום. העובטים משלוחו היצר הרה היא, לבלב את האדם מעבודותיו בילדות הנוראה ושקיידת העבדה, ועוד יותר אשר לאט לאט את חושי הנפש. בלחיצותיו הצלבים התקבצו ליד רבי משה ליב כאליו היו כלבי שעשועים המתפרקים על בעלייה.

הוא איז עז ומנכט שוכן אל הpriץ, אך הפעם דברך עמו קשות: "אדור אתה לכל הכסף והזהב שברשותך, אולם על חי' בני אדם אין לך. רק אדון העולם הוא החותך חיים לכל מה לשון אמורת לאיין פוטיטים".

בדרכם עירור את חמונו וקעפו של הדרבים עוררו את הדרבים. הוא דהם אך עדיין חכר בעיניו. "עכשוו אשליך וווך אל כלוב הזאבים, ואם תינצל גם משם אחריך ואויך גם את היהוד אוציא מאכלא", אמר לרבי משה ליב.

בשים פירוש ואז התשורתים להpriץ, יצא לאותו את הדבר. הוא דהם אך עדיין חכר בעיניו. "עכשוו אשליך וווך אל כלוב הזאבים, ואם תינצל גם משם אחריך ואויך גם את היהוד אוציא מאכלא", אמר לרבי משה ליב.

בעדו מוביל אל הכלוב אווז עניין. והוא נזכר בחילוק המשי הצעיר שקיבל מרכבו. מיד הוציא את החלוק ולבשו. ברגע זה חש כי כוחות מחודשים ננסכים בו, וגם דמותו נוראה עתה מלאת הו. הփחד סדר ממן נילאי והוא אמר בלבlico כי אין ספק שוכות רבו הקדוש תעמדו לו.

וזמנם הזכאים לא נגעו ברבי משה ליב לרועה, אלא רבעו לירז' בנחת. בראותו ואז נאלץ הpriץ לקיים את הבטההו, לשחרר את רבי משה ליב ולהוציא את היהוד הצללא לחופשי.

על כך היה צרכי הדורות אמרם, כי עם גודל הנס בהצלת ובhzatת מופלאה במירוץ העבורה כיצד יכול אדם לזכות לבור לבן ונני שכחה...

לעלוי נשמה

הרב יוסף שלמה טרייקי זצ"ל
בר עלייה ז"ל
והרבנית רחל טרייקי ע"ה
בת סמ"י ז"ל
ת. ג. צ. ב. ה.

הרבות והמוסצת הדתית בא"ר שבע

תושבים יקרים

עקב תענית עשרה בטבת

ביום שלישי י' בטבת תשפ"ב (14.12.21)

לא תתקיים קבלת קהל

אחר הצהרים

במשרדי הרבנות והמוסצת הדתית.

בבבילה

יהושע (שיכון) דMRI

מומנה המועצת הדתית בא"ר שבע

תענית עשרה בטבת

יחול ביום שישי

תחילת הצום: עם עלות השחר בשעה 5:27

סיום הצום: בשעה 16:55

הרבות והמוסצת הדתית בא"ר שבע

הודעה חשובה

המקווה בשכונה ה' – רח' סטרומה 40

יסגר עקב שיפוצים

החל מיום א' טו' בטבת תשפ"ב (19.12.21)

וזאת עד להזעה חדשה

בברכת התורה והתורה

יהושע (שיכון) דMRI

מומנה המועצת הדתית בא"ר שבע